

Като нѣмаше какво друго да прави, той подгонваше котката на съседитѣ. Зипъ мразѣше тази черна котка. Тя имаше дълги нокти, които драскаха ужасно, когато рече да бжде лоша, а такава бѣше къмъ всички кучета. Имаше обичай да се припица на слънце на отсамната страна на сградата. Едното ѣ око винаги наблюдаваше Зипъ, ужъ съвсемъ кротко и невинно.

— Ето я пакъ черната вещица въ нашия дворъ, казваше си Зипъ. — Припекла се е на моето слънце и навѣрно е заспала. Чакай да провѣря.

И тихичко се промъкна той къмъ нея, като че ли нѣмаше никакви зли намѣрения, никаква зла умисълъ! Той просто се разхожда въ собствения си дворъ. И хопъ! изведнажъ се втурва къмъ нея. Ала старата хитрана съвсемъ не е заспала. Изправи нокти, наежи грѣбъ и следъ малко Зипъ изквичи, което показваше, че и този день е претърпѣлъ поражение. Тогава котката се покатерваше на оградата, колкото да не може той да я достигне, седѣше тамъ и почваше да се мие, сякашъ съвсемъ не чува бѣсния лай на Зипа, който, като че я канѣше да слѣзне долу и да се бори почтено, а не да бѣга. За него винаги бѣше голѣма тайна това, дето коткитѣ и катеричкитѣ могатъ да се катерятъ по дърветата, да сѣдатъ на нѣкой клонъ и оттамъ да си правятъ шега съ него. А той, бедниятъ, нищо не можеше да стори, освенъ да подраци съ крака около дънера, да скача въ въздуха и да лае, догде излѣзне готвачката да му изреве: „Слушай, кучлийо! Затвори твой уста, или азъ тебѣ счупимъ главата!“

Съседитѣ ни се наричаха Банкрофтови. Колкото мразѣше Зипъ котката имъ, толкова пѣкъ обичаше тѣхното бебе. Често пжти презъ сутринитѣ, когато азъ съмъ на училище, бавачката извеждаше бебето навънъ съ количка и Зипъ трѣгваше съ тѣхъ да ги пази. Върви край количката, или предъ нея, едното му око